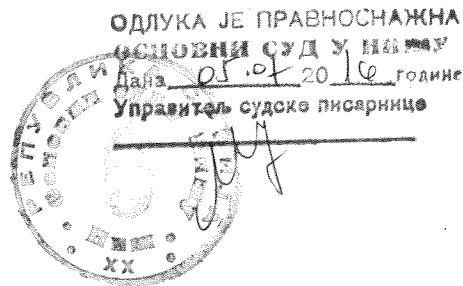

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОСНОВНИ СУД У НИШУ
19 К.бр.170/15
Дана 15.01.2016.године
Н И Ш

У ИМЕ НАРОДА

ОСНОВНИ СУД У НИШУ судија Јелена Миладиновић, са записничарем Дијаном Марковић, у кривичном предмету против оптуженог С. С. из Смедерева, због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из чл.350 ст.2 КЗ, по оптужници ОЈТ Ниш 8Кт.1299/11 од 15.04.2011.године, означеној као оптужни предлог актом ОЈТ Ниш 8Кт.1299/11 од 08.08.2013.године и последњи пут прецизираној актом ОЈТ Ниш 18 Кт.1299/11 од 10.11.2015.године, по одржаном јавном главном претресу у присуству заменика ОЈТ Ниш Оливере Цветановић и оптуженог С. С., донео је и јавно објавио дана 15.01.2016. године

ПРЕСУДУ

Оптужени С. С. надимак „а“, ЈМБГ рођен 1977.године у Смедереву, од оца а и мајке , девојачко (живи у Смедереву, Насеље Ул. са повременим боравиштем у Аустрији, држављанин Р Србије, писмен, завршио основну школу, по занимању радник, ожењен, отац троје малолетне деце, без имовине, живи у заједници са супругом и двоје деце, супруга је власник стана у Аустрији од око 60м2 у коме живе, издржава се од повремених послова од којих остварује просечну месечну зараду од око 40.000,00 динара, осуђиван пресудом Општинског суда у Смедереву К.185/04 од 25.10.2004.године, због кривичног дела из чл.23 ст.1 ЗЈРМ, изречена му је условна осуда, пресудом Општинског суда у Смедереву К.228/06 од 21.08.2006.године, због кривичног дела из чл.204 ст.1 тач.1 КЗ, на казну затвора у трајању од 6 месеци, пресудом Општинског суда у Смедереву Кв.2/08 од 05.03.2008.године изречена му је јединствена казна затвора у трајању од 1 године и 5 месеци, пресудом Општинског суда у Смедереву Кв.64/08 од 22.04.2008.године изречена му је јединствена казна затвора у трајању од 1 године и 6 месеци, пресудом Општинског суда у Смедереву Кв.64/08 од 09.02.2012.године изречена му је јединствена казна затвора у трајању од 2 године и 6 месеци, пресудом Општинског суда у Смедереву К.596/04 од 25.04.2007.године, због кривичног дела из чл.203 ст.1 КЗ, на казну затвора у трајању од 2 месеца, пресудом Општинског суда у Смедереву К.151/07 од 27.04.2007.године, због кривичног дела из чл.204 ст.1 тач.1 КЗ у вези чл.61 КЗ, на казну затвора у трајању од 1 године, пресудом Основног суда у Смедереву 5К.1311/10 од 07.02.2011.године, због кривичног дела из чл.334 ст.4 КЗ у вези чл.34 ст.1 КЗ, на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, пресудом Основног суда у Смедереву К.218/05 од 03.08.2010.године, због кривичног дела из чл.204 ст.2 тач.2 КЗ у вези чл.33 КЗ, на казну затвора у трајању од 1 године и 2 месеца, пресудом Основног суда у Пожаревцу К.1301/10-57 од 14.02.2013.године, због

кривичног дела из чл.204 ст.1 тач.1 КЗ, на казну затвора у трајању од 1 године, не води се други кривични поступак, сада на издржавању казне затвора у ОЗ Смедерево

КРИВЈЕ

Зато што је у намери да себи и НН лицу, прибави противправну имовинску корист, омогућио недозвољен транзит кроз Р Србију држављанима Либије, на тај начин што је по претходном договору са НН лицем, дана 05.04.2011.године, око 23,00 часова, управљајући пугничким возилом марке „Голф 3“ беле боје, регистарских ознака (), код надвожњака испред Врања, примио четири држављанина Либије: А. В. А. В. I. S. I. A. I. R. I. D. I. В. I. К. I. М. I. A. I. T. и Б. I. Y. I. A. I. који су илегално прешли границу Р Македоније и Р Србије, у намери да изврше илегални прелазак у Аустрију, да би их превезао до Суботице, за износ од по 300 еура за сваког понаособ, који износ су на име илегалног преласка границе Р Србије и транзита до Суботице именовани дали НН лицу, што укупно износи 1.200,00 еура, у динарској противвредности 132.000,00 динара, али су полицијски службеници СПИ за ауто пут, око 23,40 часова, исто возило зауставили у висини места Дољевац код наплатне рампе, а био је свестан свих обележја свога дела и хтео његово извршење

- чиме је учинио кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из чл.350 ст.2 КЗ

Па га суд применом наведеног законског прописа и чл.4 ст.2, 42, 45, 54 и 63 КЗ

ОСУЂУЈЕ

На КАЗНУ ЗАТВОРА у трајању од 8 (осам) месеци, коју да издржи по правноснажности пресуде, а у коју му се има урачунати време проведено у притвору од 06.04.2011.године до 12.05.2011.године.

Према оптуженом С. С. на основу чл.87 КЗ и чл.350 ст.5 КЗ **ИЗРИЧЕ СЕ МЕРА БЕЗБЕДНОСТИ ОДУЗИМАЊА ПРЕДМЕТА** и то: аутомобила марке „Голф 3“, регистарских ознака (), број шасије (), број мотора (), власништво () из села Радинац, Општина Смедерево, саобраћајне дозволе бр. (), издате од стране ПУ Смедерево дана 03.08.2009.године и мобилног телефона марке „Нокиа 1112“, са картицом број () са фабричким ИМЕИ бројем ()

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ оптужени С. С. да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од 104.758,00 (сто четири хиљаде седамсто педесет осам) динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Образложење

ОЈТ Ниш подигао је оптужницу 8 Кт.1299/11 од 15.04.2011.године против С. С. из Смедерева, због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из чл.350 ст.3 у вези ст.2 КЗ. Основни суд у Нишу донео је пресуду 9К.965/11 од 12.05.2011.године којом је С. С. оглашен кривим због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из чл.350 ст.3 у вези ст.2 КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 1 године, у коју му се има урачунати време проведено у притвору од 06.04.2011.године до 12.05.2011.године, те обавезан да

суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од 35.138,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом извршења, а истом пресудом, применом чл.350 ст.5 КЗ одлучено је да се имају одузети средства употребљена за извршење кривичног дела, ближе наведена у изреци ове пресуде. Предметна пресуда укинута је решењем Апелационог суда у Нишу 10 Кж.1.бр.2426/11 од 16.01.2013.године и предмет је враћен првостепеном суду на поновно суђење. У поновном поступку ОЈТ Ниш је актом 8Кт.1299/11 од 08.08.2013.године извршио прецизирање оптужног акта, те С₁ С₂ ставио на терет извршење кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из чл.350 ст.2 КЗ, а оптужни акт означио као оптужни предлог. Последњи пут ОЈТ Ниш је прецизирао оптужни предлог актом 18 Кт.1299/11 од 10.11.2015.године.

Ради утврђења чињеничног стања суд је на главном претресу испитао оптуженог С₁ С₂, прочитао исказе сведока А₁ В₁ А₂ В₂ S₁, A₁ R₁ K₁ D₁ В₁ К₁, М₁ А₁ Т₁, F₁ Y₁ A₁, испитао сведоке Н₁ М₁ и С₁ Д₁, те извео предложене писане доказе – извршио увид у потврду о одузетим предметима МУП РС ПУ Ниш Ку.824/11 од 06.04.2011.године, пресуду Прекршајног суда у Нишу Пр.бр.02-5905/11 од 06.04.2011.године, извештај бр.173/15 „Вип мобиле“ ДОО од 23.09.2015.године и у извод из КЕ за оптуженог од 11.03.2015.године, па је након оцене изведених доказа сходно чл.16 ЗКП и чл.419 ЗКП утврдио чињенично стање као у изреци пресуде.

Оптужени С₁ С₂ у својој одбрани је негирао извршење кривичног дела које му је стављено на терет. Навео је да је дана 05.04.2011.године био отишао до своје полусестре – тј. кћерке свог очуха ^{_____} која се зове С₁, а девојачко се презивала ^{_____}, док њено презиме након удаје не зна, у једно село поред Врања, име села не зна, негде око 18,00 часова. Тамо се задржао око три сата и када је кренуо кући за Смедерево, на око 10 км од Врања, у близини хотела чије име не зна, а где је писало „преноћиште за 10 еура“, видео је два момка која су стопирала. Пошто је стао колима, овој двојници су се придружила још два момка и питали су га да ли иде за Београд. Он им је одговорио да иде за Смедерево, на шта су они рекли „Гуд“, како је то оптужени навео, те су ушли у кола и он их је повезао, када га је на наплатној рампи зауставила полиција. Истакао је да ове момке никада пре тога није видео, да није знао ко су нити одакле долазе, да се са њима споразумевао на енглеском језику, да их није питао где иду и зашто, те да је мислио да су Албанци. У поновном поступку оптужени је у својој одбрани навео да је заправо критичном приликом у Врање отишао у пратњи женске особе са којом је тада био у емотивној вези, која је родом из Смедерева а живи у Врању, како би њу одвезао кући. Истакао је да је та женска особа у то време била удата, а и он је био ожењен, те је месец дана после овог догађаја добио и дете, због чега претходно у својој одбрани ово није желео да помене већ је објашњавао да је ишао код полусестре, с тим што ни у поновном поступку није желео да открије идентитет те особе. Даље је навео да се у Врању тада задржао око сат времена, а на повратку кући стопирала су га два лица која су га питала да ли иде за Суботицу, па пошто је он рекао да иде за Смедерево, ова лица су то прихватила, а затим су изашла још двојица, те је повезао сву четворицу, аутомобилом марке „Голф 3“, регистарских ознака ^{_____} који је био власништво његовог очуха ^{_____} и његове покојне мајке. Поновио је да се са овим лицима споразумевао на енглеском језику и да је мислио да су Албанци, истичући да су били мршави и да се због тога није плашио да прими њих четворицу у аутомобил, као и да од њих никакав новац није тражио нити примио. Такође је поновио и да није извршио кривично дело које му се ставља на терет, да је конкретном приликом видео полицију код наплатне рампе у Дољевцу и да је могао да скрене ка Житорађи да је сматрао да је крив.

Сведок А. В. А. В. С. у свом исказу је навео да је своју државу – Либију био напустио око два и по месеца пре критичног догађаја и да је био кренуо за Аустрију. Објаснио је да је из Либије најпре отишао у Тунис, након тога у Турску, из Турске у Атину, а из Атине у Македонију. Даље је навео да је осталу тројицу либијских држављана упознао током пута – са њима није кренуо заједно из Либије. Такође је објаснио да је у Македонији избеглим лицима било омогућено да спавају у једној џамији, коју је обилазио један Албанац, како је то сведок навео, и који им је нудио да их преведе преко границе за 300 еура, чије име и презиме не зна. Овом Албанцу је дао 300 евра, у коју суму је био урачунат прелазак границе и возња до Суботице, те је овај Албанац организовао њих четворицу, са њима прешао границу и увео их у Р Србију, где је неком телефонирао, а потом њима рекао да на том месту са ког је телефонирао чекају возило беле боје које ће доћи по њих и то тако што ће један стајати на путу, а остала тројица бити сакривени. Сведок је даље објаснио да је тај Албанац потом отишао, а они су остали да чекају возило беле боје, које се појавило око сат времена по одласку тог Албанца. Навео је и да њему нису познати детаљи договора између тог Албанца и возача возила беле боје јер је у износ од 300 еура који је дао Албанцу била урачуната и возња до Суботице. Није могао да определи које марке је било возило беле боје у које су ушли и које их је „покупило“, како је навео, на месту где их је Албанац оставио, а објаснио је да су се возили око два сата пре него да буду заустављени од стране полиције. Иначе, са тим Албанцем се споразумевао преко једног Сиријца који је такође боравио у џамији у Македонији, а који није прешао границу са њима, а Албанац је приликом уговарања њихове возње телефоном причао на енглеском језику.

Сведок А. В. К. у свом исказу је навео да је око месец дана пре критичног догађаја кренуо из Либије, да је најпре отишао у Тунис, одатле авионом до Турске, а након тога у Грчку, где је упознао остале земљаке, како је навео, који су заједно са њим били и критичном приликом. Даље је објаснио да су се они сви заједно из Грчке пребацили у Македонију, где су боравили у џамији, за коју је сведок навео да је ту „као на пијаци“ и да има много оних који нуде да омогуће прелазак преко границе за новац. Истакао је да он није преговарао са лицем које их је превело преко границе, већ је чуо да су остали пре њега договорили цену од 300 еура, те је и он то прихватио. Тај човек их је превео преко границе, одвео их до ауто пута, показао им бензинску пумпу и рекао им да су иза ње два моста и да они возило чекају између та два моста. Иначе, договор са тим човеком је био да буду одвежени до Суботице, тако да за саму возњу до Суботице нису плаћали ништа, при чему је сведок указао да је његова циљна дестинација била Аустрија, јер је чуо да тамо лица као он могу да добију азил. Даље је навео да су ушли у возило беле боје, не зна марку, и да су се возили око сат и по када их је зауставила полиција.

Сведок М. А. Т. у свом исказу је навео да је око месец дана пре критичног догађаја кренуо из Триполија, са намером да стигне до Аустрије, па најпре отишао у Тунис, одатле у Турску, а након тога у Атину, где је упознао, у кампу, неке од момака који су заједно са њим били и критичном приликом, док је једног од њих упознао у Истанбулу. Даље је навео да су из Атине заједно отишли у Македонију, где су били смештени у џамији и где је био један Арапин, који је разговарао са Албанцем који је, пак, требало да им буде водич за прелазак у Србију, где је требало да стигну до Суботице. Том Албанцу су платили по 300 еура, он је заједно са њима прешао границу и показао им тачно место где треба да чекају аутомобил, за који им је рекао да ће бити бели аутомобил, а сведок је схватио да возача тог аутомобила у Суботици треба да питају колико кошта возња. Албанац им је такође објаснио и да овај ауто треба да чекају тако што ће један од њих стајати на путу, а да остала тројица увек буду

сакривена. Пошто су ушли у овај аутомобил, сведок је објаснио да је тада видео да се ради о возилу марке „Фолксваген“.

Сведок **F: Y A** у свом исказу је навео да је око два месеца пре критичног догађаја напустио Либију, да је најпре отишао до Туниса, а затим до Истанбула и онда у Атину, где је упознао и остала лица која су критичном приликом била са њим. Заједно су из Атине отишли у Македонију, где им је један Албанац показао цамију у којој могу да спавају, а организовао им је и прелазак у Србију. Сведок је објаснио да је тај Албанац заједно са њима прешао границу и показао им место где треба да чекају возило које ће их превести до Суботице, а овом Албанцу је платио 300 сура, у коју цену је била укључена и возња до Суботице. Такође је навео да им је Албанац објаснио да ће доћи возило беле боје, не наводећи ближе ознаке, те да не смеју да сви истовремено буду на месту где треба да чекају ово возило, већ да чека један, а да остала тројица буду сакривена.

Сведок **H M** у свом исказу је навео да ради у ПУ Ниш – Одељење саобраћајне полиције за аутопут и да је конкретном приликом био на дужности са колегом **C D**, у возилу, на аутопуту код Дољевачке наплатне рампе, када су путем радио везе добили налог да зауставе возило које превози емигранте. Истакао је да су налог добили од стране свог претпостављеног, те да њему није познато како се дошло до сазнања о превозењу емиграната, а да је њима само речено да је било у питању возило беле боје. Сведок је даље објаснио да се због протекла времена не сећа да ли им је било речено да се ради о возилу „Опел Астра“ или „Фолксваген Голф“, као и да ли им је било речено које су биле регистарске ознаке тог возила. Колега и он су обратили пажњу на возила која су одговарала том опису, те су зауставили возило којим је управљао овде оптужени, кога је сведок препознао у судници, а у ком возилу су се налазили и страни држављани, њих тројица или четворица, које су, као и овде оптуженог, задржали, а које су потом преузеле њихове колеге задужене за послове везано за прелаз државне границе. Сведок је навео да се не сећа да ли су поводом овог догађаја сачинили службену белешку, да претпоставља да јесу јер то иначе чине, а након што му је предочена службена белешка у списима предмета изјаснио се да је то службена белешка сачињена поводом конкретног догађаја. Такође је навео да оптужени конкретном приликом није могао да види возило у коме су се они налазили.

Сведок **C D** у свом исказу је навео да ради у ПУ Ниш – Одељење саобраћајне полиције за аутопут и да је конкретном приликом био на дужности са колегом **_____** када су од шефа дежурне службе ПУ Ниш добили дојаву да из правца Врања долази возило које превози илегалне емигранте. Даље је навео да мисли да се радило о возилу марке „Фолксваген Голф“ и да мисли и да им је речено које су биле регистарске ознаке, али да није сигуран. У сваком случају, колега и он су ово возило зауставили код наплатне рампе код Дољевца, мисли пре него што је возило прешло наплатну рампу, те су привели возача и лица која су се налазила у возилу, а да се због протекла времена не може да сети да ли су ова лица код себе имала документа.

Из потврде о одузетим предметима МУП РС ПУ Ниш Ку.824/11 од 06.04.2011.године суд је утврдио да у истој, поред осталог, стоји да је овлашћено службено лице дана 06.04.2011.године у 01,30 часова од **C_____ C_____** одузело: аутомобил марке „Голф 3“, регистарских ознака **_____**, број шасије **_____**, број мотора **_____**, власништво **_____** из села Радицац, Општина Смедерево, са саобраћајном дозволом бр. **_____** издатом од стране ПУ Смедерево дана 03.08.2009.године, мобилни телефон марке „Нокиа 1112“,

са картицом број _____ са фабричким ИМЕИ бројем _____ и
кључеве од бош браве и врата аутомобила.

Из пресуде Прекршајног суда у Нишу Пр.бр.02-5905/11 од 06.04.2011.године суд је утврдио да у истој стоји да су АИ IAI В Sг, од оца А. AI г Rг Ве, од оца Н, Мг Т од оца А и Fг Y, од оца А оглашени кривим што су дана 05.04.2011.године изван одређеног граничног прелаза и без важеће путне исправе прешли државну границу Републике Србије из Републике Македоније, а што је утврђено дана 06.04.2011.године у 00,05 сати у Нишу, на I р од стране полицијских службеника ПУ Ниш ПИ Црвени Крст, чиме су учинили прекршаје из чл.65 ст.1 Закона о заштити државне границе и што су почев од 05.04.2011.године незаконито боравили на територији Републике Србије, без визе, односно без одобреног привременог боравка од стране надлежног органа или другог законског основа, чиме су учинили прекршаје из чл.85 ст.1 тач.3 Закона о странцима, па су осуђени на новчане казне у износима од по 6.000,00 динара, које да плате одмах, што ако не учине исте ће им се заменити казнама затвора у трајању од по 6 дана сваком окривљеном и на казне затвора у трајању од по 10 дана, које ће се одмах извршити. Такође је утврђено да су овом пресудом окривљенима изречене и заштитне мере удаљења са територије Р Србије у трајању од по 6 месеци сваком окривљеном, које ће се такође одмах извршити.

Из извештаја бр.173/15 „Випмобиле“ ДОО од 23.09.2015.године суд је утврдио да у истом стоји да нису у могућности да доставе листинг за број _____ за период 29.03.2011.године до 05.04.2011.године с обзиром да могу доставити податке старе до годину дана.

Из извод из КЕ за оптуженог од 11.03.2015.године суд је утврдио да је Сг _____ осуђиван пресудом Општинског суда у Смедереву К.185/04 од 25.10.2004.године, због кривичног дела из чл.23 ст.1 ЗЈРМ, изречена му је условна осуда, пресудом Општинског суда у Смедереву К.228/06 од 21.08.2006.године, због кривичног дела из чл.204 ст.1 тач.1 КЗ, на казну затвора у трајању од 6 месеци, пресудом Општинског суда у Смедереву Кв.2/08 од 05.03.2008.године изречена му је јединствена казна затвора у трајању од 1 године и 5 месеци, пресудом Општинског суда у Смедереву Кв.64/08 од 22.04.2008.године изречена му је јединствена казна затвора у трајању од 1 године и 6 месеци, пресудом Општинског суда у Смедереву Кв.64/08 од 09.02.2012.године изречена му је јединствена казна затвора у трајању од 2 године и 6 месеци, пресудом Општинског суда у Смедереву К.596/04 од 25.04.2007.године, због кривичног дела из чл.203 ст.1 КЗ, на казну затвора у трајању од 2 месеца, пресудом Општинског суда у Смедереву К.151/07 од 27.04.2007.године, због кривичног дела из чл.204 ст.1 тач.1 КЗ у вези чл.61 КЗ, на казну затвора у трајању од 1 године, пресудом Основног суда у Смедереву 5К.1311/10 од 07.02.2011.године, због кривичног дела из чл.334 ст.4 КЗ у вези чл.34 ст.1 КЗ, на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, пресудом Основног суда у Смедереву К.218/05 од 03.08.2010.године, због кривичног дела из чл.204 ст.2 тач.2 КЗ у вези чл.33 КЗ, на казну затвора у трајању од 1 године и 2 месеца и пресудом Основног суда у Пожаревцу К.1301/10-57 од 14.02.2013.године, због кривичног дела из чл.204 ст.1 тач.1 КЗ, на казну затвора у трајању од 1 године.

Ценећи изведене доказе, суд је у потпуности прихватио изведене писане доказе јер су исти сачињени од стране овлашћених субјеката и током овог поступка се није јавила сумња у њихову исправност, нити су странке имале примедби приликом извођења ових доказа.

Суд је такође у целости прихватио и исказе сведока А1, А2, В1, В2, С1, А1, R1, D1, В1, K1, M1, А1, T1 и F1, Y1, А1, налазећи да су се сва ова лица изјаснила о чињеницама и околностима које су им лично и непосредно познате, при чему су у својим исказима били јасни и прецизни, а такви њихови искази сагласни су како међусобно, тако и изведеним писаним доказима – пресуди Прекршајног суда у Нишу Пр.бр.02-5905/11 од 06.04.2011.године, те одбрани оптуженог у делу у коме суд његову одбрану прихвата, као и исказима испитаних сведока. С тога суд њихове исказе прихвата. Суд једино није прихватио исказ сведока M1, А1, T1 у делу у коме је навео да је возача требало да питају колико кошта вожња пошто стигну у Суботицу, будући да се у том делу његов исказ разликује од исказа сведока А1, В1, А1, В1, С1, А1, R1, D1, В1, K1 и F1, Y1, А1 који су сви били децидирани да је у износ од 300 еура била укључена и вожња до Суботице, али налази да је то без утицаја, с обзиром да је и сам сведок M1, А1, T1 навео да је он то тако схватио, дакле није био изричит да је постигнут управо такав договор.

Приликом оцене исказа сведока Н1, М1 и С1, Де1, суд налази да се и искази ових сведока могу прихватити, с обзиром да се ради о лицима која су конкретном приликом поступала као овлашћена службена лица и која су пред судом изнела своја лична и непосредна сазнања о критичном догађају. Осим тога, њихови искази потврђени су и одбраном оптуженог у делу у коме је суд прихвата, те исказима сведока А1, В1, А1, В1, С1, А1, R1, D1, В1, K1, M1, А1, T1 и F1, Y1, А1 као и изведеним писаним доказима. С тим у вези, суд прихвата и наводе ових сведока да се детаља критичног догађаја не сећају због протекла времена, имајући у виду да је од овог догађаја заиста протекло дуже време.

Ценећи одбрану оптуженог С1, С1 суд је нашао да се његова одбрана само делимично може прихватити. Тако, суд је одбрану оптуженог прихватио у делу у коме је навео да је критичном приликом управљао возилом марке „Голф 3“, регистарских ознака у коме су се поред њега налазила и још четири лица, која нису били држављани Р Србије и које је повезао на путу од Врања, те да је на наплатној рампи код Дољевца био заустављен од стране полиције, с обзиром да је у том делу његова одбрана сагласна другим изведеним доказима – исказима испитаних сведока, те изведеним писаним доказима. Суд, међутим, не прихвата његову одбрану да је ова лица случајно повезао, пошто се враћао из Врања, где је ишао својим приватним послом. Ово из разлога што је сам оптужени у том делу мењао одбрану, па најпре објашњавао да је ишао у Врање, тј. у село код Врања у посету кћерки свог очуха, при чему није могао да наведе ни назив тог села нити како се тачно зове особа којој је ишао у посету, да би у поновном поступку објаснио да је заправо ишао у Врање, да одвезе женску особу са којом је у то време био у емотивној вези, за коју је, пак, навео да не жели да открије њен идентитет, објашњавајући притом да је претходно другачије наводио јер су у то време обоје били у браку. Овакве наводе његове одбране суд оцењује као потпуно нелогичне, јер је оптужени и у претходном току поступка могао да сакрије идентитет особе са којом наводи да је путовао у Врање уколико је то желео, без потребе да наводи другачије разлоге свог путовања, због чега суд налази да су овакви наводи његове одбране – и у претходном току и на главном претресу у поновном поступку, неистинити. Осим тога, суд као нелогичне оцењује и наводе одбране оптуженог да је ова лица – стране држављане, случајно повезао. Ово због тога што по налажењу суда није логично да неко у касним вечерњим сатима у свој аутомобил, у коме је сасвим сам, прими чак четири потпуно непозната мушкарца, која и не знају српски језик и то пошто су двојица стајала на путу, а двојица се накнадно појавила, како је то оптужени објаснио, нити је у том смислу логично објашњење оптуженог да

се није плашио јер су ови мушкарци били мршави, како је навео. С тим у вези, суд не прихвата ни наводе одбране оптуженог да су га ова лица најпре питала да их повезе до Београда (како је то оптужени најпре наводио), односно до Суботице (како је то рекао на главном претресу у поновном поступку), па су онда пристала да крену и када им је он рекао да иде за Смедерево. Ово не само из разлога што је оптужени и у том делу мењао одбрану, већ и због тога што није логично да странци, који и не знају српски језик, што ни оптужени није негирао, без поговора пристају на превоз до места у Србији које није место њиховог одредишта. Имајући у виду ово, као и исказе сведока A1 B A B S, A L R D, B K, M, A T и F Y i A који су сви потврдили да је оптужени својим аутомобилом, који је по боји одговарао аутомобилу за који им је речено да ће их превести до Суботице, стао управо на месту на коме је њима речено да чекају превоз за даљи транзит, те исказе сведока H M и C i D, који су навели да су имали дојаву да управо аутомобил каквим је конкретном приликом управљао овде оптужени превози илегалне емигранте, то суд овакву одбрану оптуженог оцењује као усмерену на избегавање кривике и исту не прихвата.

С обзиром на све изнето, суд налази да је у конкретној кривичној ствари на несумњив начин утврђено и то на основу исказа сведока A B A B S, A L R D, B K, M, A T и F Y i A да су исти држављани Либије, да су напустили територију Либије и најпре отишли у Тунис, одакле у Турску и затим у Грчку, одакле су дошли у Р Македонију, као и да нису заједно кренули из Либије већ су се током пута упознали. На основу њихових исказа суд је даље утврдио да су именовани у Р Македонији упознали НН лице које им је нудило да им омогући прелаз границе између Р Македоније и Р Србије, као и транзит у Р Србији до Суботице, с обзиром да су именовани намеравали да оду у Аустрију, како су се то изричито изјаснили сведоци A1 B A B S, A L R D, B K и M, A T. Такође је на основу исказа сведока A1 B A B S, A L R D, B K, M, A T и F Y i A суд на несумњив начин утврдио да им је то НН лице у Македонији за ту услугу – прелаз преко државне границе и транзит до Суботице тражило износ од по 300 еура за сваког од њих и да су они ове износе – сваки по 300 еура дали том лицу. На основу њихових исказа али и на основу изведених писаних доказа-пресуде Прекршајног суда у Нишу Пр бр.02-5905/11 од 06.04.2011.године суд је утврдио да су именовани 05.04.2011.године прешли државну границу између Р Македоније и Р Србије изван одређеног граничног прелаза и без важеће путне исправе, да је са њима заједно прешло и то НН лице, које је потом некоме телефонирао, а њима рекло на ком месту тачно да чекају аутомобил беле боје који ће их превести до Суботице. На основу исказа ових сведока даље је утврђено да им је то НН лице рекло да не чекају сви заједно већ да тројица увек буду сакривени, као и да се после око сат времена пошто је то НН лице телефонирао, на договореном месту-месту где им је НН лице рекло да чекају, појавило возило беле боје у које су они ушли. На основу одбране оптуженог, у делу у коме је суд његову одбрану прихватио, суд је утврдио да је возилом беле боје, у које су ушла ова лица, конкретном приликом управљао овде оптужени, те да су комуницирали на енглеском језику. На основу исказа ових сведока, одбране оптуженог у делу у коме је суд прихвата, те исказа сведока и даље је утврђено да је ово возило, којим је управљао овде оптужени и у коме су се налазили A1 B A B S, A L R D, B K, M, A T и F Y i A, касније заустављено од стране полиције код наплатне рампе у висини места Дољевац, а након што је полиција добила налог да заустави возило које превози илегалне емигранте, пошто су имали дојаву да такво возило, које је по карактеристикама одговарало возилу којим је управљао оптужени конкретном приликом, долази из правца Врања.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, суд налази да су се у радњама
оптуженог () стекла сва законска обележја кривичног дела недозвољен
прелаз државне границе и кријумчарење људи из чл.350 ст.2 КЗ. Наиме, према одредби
чл.350 ст.2 КЗ ово кривично дело чини онај ко у намери да себи или другом прибави
какову корист, омогућава другом недозвољени прелаз границе Србије или недозвољени
боравак или транзит кроз Србију. Како је изведеним доказима на несумњив начин
утврђено да су А¹ В¹ А² В² S¹, A¹ R¹ D¹ В¹ K¹, M¹ A¹
T¹ и F¹ Y¹ A¹ држављани Либије, конкретном приликом најпре изван
ограђеног граничног прелаза и без важеће путне исправе прешли државну границу Р
Србије из Р Македоније, те да су незаконито боравили на територији Р Србије без визе
односно без одобреног привременог боравака од стране надлежног органа или другог
законског основа, то суд налази да је тиме што је превозио ова лица од Врања до
Суботице, с обзиром да су исти имали намеру да даље наставе пут ка Аустрији,
оптужени С¹ и С² им је омогућио недозвољени транзит кроз Р Србију, чиме су се
у његовим радњама стекла објективна обележја кривичног дела недозвољен прелаз
државне границе и кријумчарење људи из чл.350 ст.2 КЗ. С друге стране, суд налази да
је именовани поступао на описани начин у намери прибављања противправне
имовинске користи за себе и НН лице које је, како то произилази из изведених доказа, и
уговорило све са либијским држављанима и коме су исти дали новац у укупном износу
од 1.200 еура за прелаз преко државне границе Р Србије и транзит до Суботице. Наиме,
оптужени се својим возилом, које је одговарало опису возила за које је НН лице рекло
овим страним држављанима да ће их превести кроз територију Р Србије и које су
чекали, појавио на договореном месту и договорено време и у исто, без додатних
питања, примио ова лица. Када се има у виду да је на основу исказа сведока А¹
В¹ А² В² S¹, A¹ R¹ D¹ В¹ K¹ и M¹ A¹ T¹ несумњиво
утврђено да је укупан износ од 1.200,00 еура, који су предали овом НН лицу, било
укључено и прелаз преко државне границе Р Србије и транзит кроз Р Србију до
Суботице, све то, по оцени суда, указује да је оптужени описане радње предузимао у
намери прибављања противправне имовинске користи за себе и то НН лице. При томе,
суд такође налази да из свега изнетог недвосмислено произилази и да је овде оптужени
био свестан да либијским држављанима А¹ В¹ А² В² S¹, A¹ R¹ D¹ В¹ K¹ и M¹ A¹ T¹ и F¹ Y¹ A¹ омогућава недозвољени транзит кроз Р
Србију, те да је то и хтео, чиме су се у његовим радњама стекла и сва субјективна
обележја кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из
чл.350 ст.2 КЗ.

У складу са утврђеним чињеничним стањем суд је изменио чињенични опис
дела за које је оптуженог огласио кривим у односу на чињенични опис дела који му је
прецизираним оптужним актом стављен на терет, налазећи да се тиме не прекорачује
оптужба, јер изведеним доказима није на несумњив начин утврђено да је НН лице било
држављанин Р Македоније, нити да су либијски држављани само возњу до Суботице
платили 300 еура, нити је на несумњив начин утврђено да су полицијски службеници
СПИ за аутопут утврдили да држављани Либије немају путне исправе ни било који
други идентификациони документ, те су исте привели у просторије ПУ у Нишу.

С друге стране суд је у доказном поступку одбио предлог оптуженог да се
прибаве снимци са надзорних камера са наплатне рампе код „Наиса“ за дан
05.04.2011.године, како би се утврдило да је он предметну наплатну рампу тог дана
прошао у пратњи женске особе, како је то навео оптужени, као и његов предлог да се
изврши његово суочење са либијским држављанима, без навођења чињеница које би се

тима имале утврдити, налазећи да је чињенично стање у довољној мери утврђено и да би се на тај начин само непотребно одуговлачио кривични поступак.

Одлучујући о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи оптуженом С. С. , суд је имао у виду сврху кажњавања, као и све околности из чл.54 КЗ које утичу да казна буде мања или већа. Као олакшавајуће околности на страни оптуженог суд је ценио његове личне и породичне прилике - да се ради о породичном човеку, оцу троје малолетне деце, који је лошег имовног стања јер је без имовине и сталних прихода, док је као отежавајуће околности на страни оптуженог суд ценио његов ранији живот, тј. чињеницу да је исти до сада више пута правноснажно осуђиван због извршења различитих кривичних дела. Дајући адекватан значај утврђеним олакшавајућим и отежавајућим околностима, суд је оптуженог осудио на казну затвора у трајању од 8 месеци, у коју му се има урачунати време проведено у притвору од 06.04.2011.године до 12.05.2011.године, налазећи да је ова казна адекватна кривична санкција учињеном кривичном делу и личности оптуженог као учиниоца, те да је с тога нужна, али и довољна за остваривање сврхе кажњавања из чл.42 КЗ у оквиру опште сврхе кривичних санкција из чл.4 ст.2 КЗ

Како је у конкретном случају сходно чл.350 ст.5 КЗ обавезно изрицање мере безбедности одузимање предмета, то је суд применом наведеног законског прописа као и чл.87 КЗ према оптуженом С. С. у изрекао меру безбедности одузимања предмета који су били употребљени за извршење кривичног дела и то аутомобила марке „Голф 3“, регистарских ознака СД 113-679, број шасије , број мотора , власништво Б. Р. из села Радицац, Општина Смедерево, саобраћајне дозволе бр.55679, издате од стране ПУ Смедерево дана 03.08.2009.године и мобилног телефона марке „Нокиа 1112“, са картицом број са фабричким ИМЕИ бројем .

С обзиром да је оптужени оглашен кривим, то је суд, применом чл.264 ст.1 ЗКП, истог обавезао да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка – накнаде за судског тумача и трошкова довођења оптуженог из КПЗ Ниш-Одсек притвора, ОЗ Панчево и ОЗ Смедерево износ од 104.758,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом извршења.

ОСНОВНИ СУД У НИШУ, дана 15.01.2016.године, 19К.170/15

Записничар
Дијана Марковић,с.р.

Судија
Јелена Миладиновић,с.р.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:
Против ове пресуде може се изјавити жалба у року од 8-осам дана од дана пријема преписа пресуде Вишем суду у Нишу, а преко овог суда.

ЗТО: Управитељ судске писарнице